

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odrzucenie sprzeciwu

pomyłony ze znakami zgłaszającego sprzeciw.

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i odmowa rejestracji

Dominującą cechą przedmiotowych znaków towarowych jest ich charakterystyczne przedstawienie, włącznie ze szczególną graficzną prezentacją.

Uzasadnienie skargi: Błędna wykładnia art. 8.E ust. 2 lit a) rozporządzenia (WE) nr 40/94 przez Izbę Odwoławczą w zakresie, w jakim stwierdziła ona, iż rejestracja znaku towarowego będącego przedmiotem zgłoszenia mogłaby spowodować prawdopodobieństwo pomylenia ze wspólnotowymi znakami towarowymi nr 587725 i nr 771196.

W konkluzji, nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd konsumenta w przypadku współistnienia na rynku różnych znaków, które pokrywają się ze sobą jedynie poprzez określenie „FIX”.

Zgodnie z dziesiątym motywem preambuły do dyrektywy odnoszącej się do znaków towarowych ocena prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd zależy od wielu czynników [...] W zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza popełniła oczywisty błąd w ocenie, gdyż po przedstawieniu w sposób ogólny niektórych z tych czynników nie dopełniła następnie swojego obowiązku polegającego na dokonaniu ich całościowej oceny.

Badając znaki poprzez ich porównanie ze sobą, nie dokonano w zaskarżonej decyzji całościowej oceny przedmiotowych znaków, co jest kryterium ustanowionym, między innymi, wyrokiem z dnia 22 czerwca 1999 r. w sprawie C-342/97, Lloyd Schuhfabrik Meyer (Zb. Orz. str. I-3819, pkt 25).

Oczywisty błąd dotyczący sprzeczności w uzasadnieniu ze strony Izby Odwoławczej polegający na tym, iż po przytoczeniu kryterium „całościowej oceny przedmiotowych znaków”, przyjęła ona następnie inne kryterium i przystąpiła do „wnikliwego badania” wspólnotowego znaku towarowego będącego przedmiotem zgłoszenia.

Strona skarżąca utrzymuje, iż w swojej decyzji Izba Odwoławcza konkluduje w sposób zaskakujący, iż pomimo istnienia wszystkich tych różnic między przedmiotowymi znakami, istnieje prawdopodobieństwo pomylenia rzeczonych znaków.

Powinno się również wziąć pod uwagę wszystkie wspólnotowe znaki towarowe zarejestrowane przez osoby trzecie na towary w klasach 6, 17 i 19 zawierające przyrostek i/lub przedrostek „FIX” Biorąc pod uwagę, że nie istnieje prawdopodobieństwo pomylenia tych znaków, nie należy tym bardziej utrzymywać, iż znak zgłaszającego może być

### Skarga wniesiona dnia 9 czerwca 2004 r. przez Rząd Gibraltaru przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-211/04)

(2004/C 217/49)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 9 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Rząd Gibraltaru, reprezentowany przez M. Llamasa, prawnika, J. Temple'a Langa, Solicitor, A. Petersena, prawnika i K. Nordlandera, prawnika.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji w całości,
- nakazanie Komisji Wspólnot Europejskich zapłacenia kosztów prawnych i innych kosztów i wydatków związanych z tą sprawą.

Zarzuty i główne argumenty:

Strona skarżąca sprzeciwia się decyzji Komisji z dnia 30 marca 2004 r. w sprawie systemu pomocy, który Zjednoczone Królestwo zamierza wdrożyć odnośnie Corporation Tax Reform (reformy podatku dochodowego od osób prawnych) Rządu Gibraltaru<sup>(1)</sup>. W tej decyzji Komisja uznaje, że proponowana reforma podatkowa stanowi pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem.

Strona skarżąca stwierdza, że Komisja uznaje reformę za selektywną pod względem regionalnym, ponieważ przyznaje ona korzyści podatkowe firmom w Gibraltarze w odróżnieniu od firm w Zjednoczonym Królestwie oraz że reforma jest selektywna pod względem przedmiotowym, ponieważ ze względu na szczególne cechy przyznano korzyści podatkowe niektórym firmom w Gibraltarze, w odróżnieniu od innych firm w Gibraltarze.

Na poparcie swojej skargi, strona skarżąca podnosi po pierwsze, że Komisja błędnie zastosowała prawo i popełniła błędy w rozumowaniu, ponieważ uznała, że proponowana reforma podatkowa Gibraltaru jest selektywna pod względem regionalnym.

W związku z tym strona skarżąca stwierdza, iż założenie, że Gibraltar jest częścią Zjednoczonego Królestwa jest błędne. Według strony skarżącej, w sposób oczywisty wynika to z krajowego prawa konstytucyjnego, prawa publicznego międzynarodowego i prawa wspólnotowego.

Strona skarżąca podnosi ponadto, że stosowana przez Komisję zasada selektywności pod względem regionalnym nie może mieć zastosowania do Gibraltar. Według strony skarżącej, decyzja dotyczy dwóch jurysdykcji podatkowych, które są całkowicie rozdzielne i wzajemnie się wykluczające, więc przepisy podatkowe Gibraltar nie mogą być traktowane jako odstępstwo od prawa podatkowego Zjednoczonego Królestwa.

Po drugie, strona skarżąca podnosi, że Komisja błędnie zastosowała prawo i popełniła błędy w rozumowaniu, ponieważ uznała, że reforma podatkowa jest selektywna pod względem przedmiotowym. Według strony skarżącej, reforma ma charakter powszechny i stanowi racjonalny wybór polityki gospodarczej Gibraltar.

Według strony skarżącej, celem przepisów przewidujących, że firmy, które nie osiągają zysku, nie są opodatkowane i że nie jest wymagane od firm, żeby płaciły więcej, niż wynosi określona maksymalna kwota jest jedynie uniknięcie nadmiernego opodatkowania i nie mają one zastosowania w sposób selektywny do szczególnej grupy lub kategorii.

Strona skarżąca twierdzi również, że Komisja myli się stwierdzając, w odniesieniu do podatku od wynagrodzeń i podatku od nieruchomości, który nie ma zastosowania do firm niemających budynków gospodarczych lub osób zatrudnionych w Gibraltarze, że reforma przewiduje zwolnienie od opodatkowania sektora offshore i z tego powodu jest selektywna pod względem przedmiotowym. Strona skarżąca twierdzi ponadto, że Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne w tym zakresie, ponieważ ani Zjednoczone Królestwo, ani strona skarżąca nie mieli możliwości przedstawienia uwag w tej sprawie podczas formalnej procedury dochodzenia.

Wreszcie, strona skarżąca podnosi, że nie można uważać reformy za selektywną, ponieważ jej charakter, ogólny układ i zasadnicze cechy są tak zaprojektowane, aby odpowiadały szczególnym cechom gospodarki Gibraltar, a w szczególności jej ograniczonemu rozmiarowi, niedoborowi siły roboczej, przemysłowi zdominowanemu przez usługi i prostocie operacyjnej małej administracji.

## Skarga wniesiona dnia 8 czerwca 2004 r. przez Royal County of Berkshire Polo Club Ltd przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

(Sprawa T-214/04)

(2004/C 217/50)

(Język postępowania do określenia na mocy art. 131§2 regulaminu – język, w którym została sporządzona skarga: angielski)

Dnia 8 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) przez Royal County of Berkshire Polo Club Ltd., z siedzibą w Windsorze (Zjednoczone Królestwo), reprezentowaną przez J. H. Maitland Walker, Solicitor, i D. McFarland, Barrister.

Drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą było The Polo/Lauren Company LP.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 25 marca 2004 r. w sprawie R 273/2002-1 odrzucającej zgłoszenie strony skarżącej;
- obciążenie kosztami Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego.

Zarzuty i główne argumenty:

Zgłaszający znak towarowy:	Strona skarżąca
Zgłoszony znak towarowy:	Graficzny znak towarowy „ROYAL COUNTY OF BERKSHIRE POLO CLUB” dla towarów z klasy 3 (preparaty do czyszczenia itd.)
Właściciel znaku towarowego lub oznaczenia, na który powołano się w sprzeciwie:	Polo Lauren Company LP
Sporny znak towarowy lub oznaczenie:	Krajowe znaki towarowe, graficzny i słowny, zawierające słowo „POLO”
Decyzja Wydziału Sprzeciwów:	Odrzucenie sprzeciwu
Decyzja Izby Odwoławczej:	Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów; odmowa rejestracji
Uzasadnienie skargi:	Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 <sup>(1)</sup> . Strona skarżąca podnosi, że przedmiotowe znaki towarowe nie są do siebie podobne.

<sup>(1)</sup> Pomoc państwa C 66/2002 – Reforma podatku dochodowego od osób prawnych Gibraltar

<sup>(1)</sup> Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11, str.1).